

NAŠE OBČESTVO

Ljubljana – Sv. Trojica
Leto XXXV – 2/2015

Usmeriti se k drugim

V apostolski spodbudi *Veselje evangelija* piše **papež Frančišek** tudi o tem, da mora imeti župnija misijonarskega duha, kakor vse druge ustanove v Cerkvi.

Župnija ni kratkotrajna struktura. Prav zato, ker je zelo prožna, si more privzeti zelo različne oblike, ki terjajo učljivost in misijonarsko ustvarjalnost tako pastirja kot župnijske skupnosti.

Čeprav seveda ni edina evangelizacijska ustanova, bo še naprej, če se je le sposobna nenehno prenavljati in prilagajati, »Cerkev sama, ki živi sredi hiš svojih sinov in svojih hčera« (Janez Pavel II.). To predpostavlja, da je resnično v stiku z družinami in z življenjem ljudi in ne postane preobširna struktura, ločena od ljudi, ali skupina izbrancev, ki gledajo sami nase. Župnija je cerkvena navzočnost na ozemlju, prostor poslušanja Besede, rasti v krščanskem življenju, pogovoru, oznanjevanju, velikodušni ljubezni, češčenju in obhajanju. Župnija z vsemi svojimi dejavnostmi opogumlja in oblikuje svoje člane, da bodo dejavniki evangelizacije. Je občestvo občestev. Je svetišče, v katero žejni prihajajo pit, da bi nadaljevali pot, je središče nenehnega misijonarskega poslanstva. Toda priznati moramo, da klic po obnovi in prenovi župnij še ni obrodil zadostnih sadov, da bi bile bolj blizu ljudem, da bi bile okolja živega občestva in sodelovanja, ter bi se popolnoma usmerile k misijonarskemu poslanstvu. ■

Vsako leto je januar poseben mesec za tkanje stikov z našimi krščanskimi brati (seveda vsi želimo in se tudi pogovarjamo o tem, da bi bilo treba stike poglobiti tudi v drugih obdobja v cerkvenem letu).

V nedeljo, 18. januarja, smo se najprej zbrali v **evangeličanski cerkvi** Primoža Trubarja na Gosposvetški cesti. Glavni pridigo – zelo cenjeno – je imel gospod Rojc. Pele so družine iz Marijinega dela.

V nedeljo, 25. januarja, smo se zbrali **pri pravoslavnih bratih v Tivolju**. Božjo liturgijo je pel duhovnik Peran Boškovič, somaševal pa starešina Aleksandar Obradović. Po bogoslužju se je v dvorani razvil prijazen, naklonjen pogovor. Tudi tam smo čutili, da smo res dobrodošli.

Največ pa se nas je verjetno zbralo v sredo, 21. januarja, zvečer pri nas, v **cerkvi Sv. Trojice**. Somaševanje je vodil nadškof Stanislav Zore (zato ga

ni na sliki). Med vstopom so štirje predstavniki štirih krščanskih skupnosti vlili vodo iz vrčev v skupni “vodnjak” (to pomeni, da vsi izhajamo iz istega izvira).

Po maši so bila kakor vsako leto pričevanja. Najprej je spregovoril evangeličanski škof Geza

Filo, drugi je bil metropolit Pimen iz Makedonske pravoslavne Cerkve, prvič med nami, odsotnega metropolita Porfirija iz Srbske pravoslavne Cerkve je zastopal dobro znani protojerej Peran Boškovič, na koncu pa je imel svoje razmišljanje nadškof Stanislav Zore, in sicer o tem, da smo lahko edini samo, če imamo pogled uprt v Boga, če gledamo po človeško, pa lahko kmalu pride do nesporazumov.

Pri maši in med pričevanji so pele družine iz Marijinega dela in zbor ljubljanskih bogoslovcev. Zelo smo bili veseli, da je prišlo na srečanje poleg njih celotno semenišče z ravnateljem Francijem Šuštarjem na čelu.

Posebno doživetje pa je vsako leto tudi po pričevanjih v cerkvi, ko se mnogi preselimo v samostansko dvorano, da tudi v medsebojnih osebnih stikih tkemo mrežo ene same Kristusove Cerkve: »Da bi bili vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi.«

Srečanje sodelavcev Župnijskih karitas

V soboto, 10. januarja 2015, smo se v Antonovem domu v župniji Ljubljana – Vič ponovno srečali sodelavci Župnijskih karitas iz vse Slovenije. Velika dvorana Antonovega doma je bila, tako kot vedno doslej, polna veselih, navdušenih ljudi: starejših in mlajših, a vseh po duši mladih.

Po uvodnem pozdravu Jožeta Kerana, generalnega tajnika Škofijske karitas Ljubljana, in molitvi smo prisluhnili vokalni skupini Borovničke. Dekleta in mlade žene so s svojim ubranim petjem ogrele nekoliko mrzlo dvorano. Tako smo razpoloženi in polni pričakovanj sprejeli medse našo letošnjo predavateljico dr. Katarino Kompan Erzar. Njeno predavanje je imelo naslov: Zakaj se bojimo čustev.

Nekaj kratkih utrinkov – misli iz zelo zanimivega predavanja: »Dobro je, da lastna čustva prepoznamo, jih sprejmemo in se jih ne sramujemo. Stik s sabo je namreč pogoj za

sočutje, in več kot čutiš, več sočutja lahko imaš. Ne obstaja sočutje, ki ne boli.«

Sodelavci Karitas se srečujemo s stiskami in bolečino premnogih, ki se dotakne tudi nas. Predavanja, kot je bilo to, nam pomagajo razumeti in rasti. Hvaležni smo, da lahko svoje izkušnje med seboj delimo.

Po odmoru smo se udeležili delavnic po skupinah z naslovom: Moč čustvene barvitosti. Tako smo z lastnim delom – vsaka skupina je spesnila pesem na temo doživljanja lastnih čustev – potrdili in sprejeli, kar smo slišali v predavanju.

Za konec je po en član vsake skupine predstavil delo svoje skupine, tako da je recitiral/prebral pesem, ki so jo ustvarili.

Neverjetno, kako čustveni smo in koliko skritih talentov je med nami! Pa pravijo, da smo Slovenci zaprt in hladen narod! **Jana Vrančič Kalar**

Postna vprašanja ...

V postnem času si bomo gotovo naložili kakšno pokoro, premagovanje, da bi se globlje povezali z Izvirom našega življenja. Cerkev nam naroča zdržek od mesa na vse petke v postu, na pepelnico in veliki petek pa pritrgovanje v jedi.

A pomembno je, da si vzamemo tudi več časa za premišljevanje o smislu našega življenja.

Naj nam pri tem pomagajo naslednja vprašanja ...

Kakšno vlogo ima v mojem življenju Bog?

Ali računam nanj? Ga iščem? Živim mimo njega?

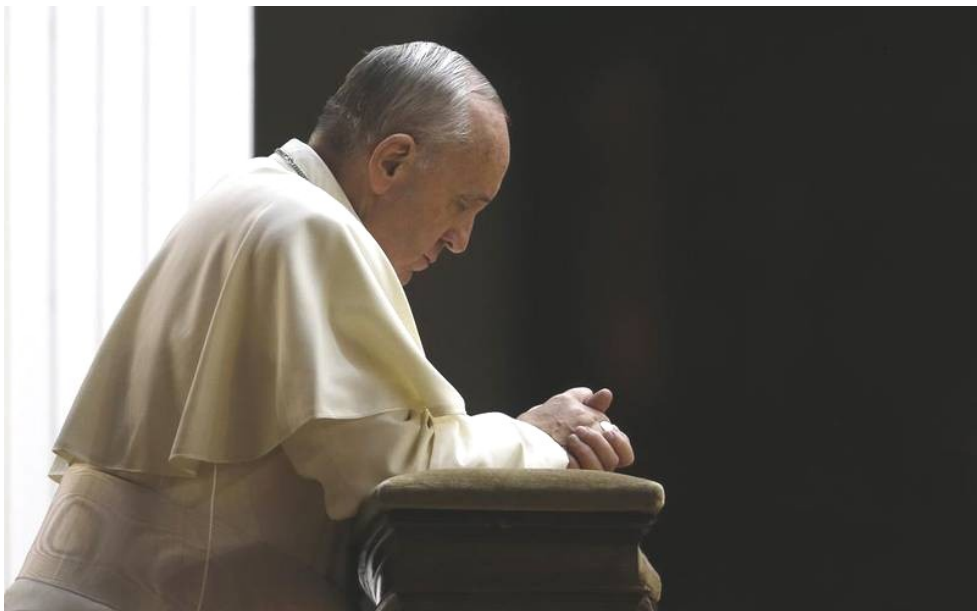
Kako začnem svoj dan, kako ga končujem? Se zjutraj izročim Božjemu varstvu?

Si vzamem čas za molitev, tišino, duhovno branje?

Je moj odnos do Boga prazen? Po čem hrepenim v življenju?

Uporabljam Boga zase, da bi izpolnjeval moje želje, ali pa stojim pred njim, kakršen sem?

Je Bog v resnici cilj mojega življenja in vir, iz katerega živim?

»Postal je ubog, da bi mi obogateli po njegovem ubo-štvu« (2 Kor 8,9)

Dragi bratje in sestre!

Ob bližajočem se postnem času želim z vami podeliti nekaj misli, da bi vam pomagale na poti osebnega in občestvenega spreobrnjenja. Navdih-nile so me besede svetega Pavla: »Saj vendar poznate milost našega Gospoda Jezusa Kristusa! Bogat je bil, pa je zaradi vas postal ubog, da bi vi obogateli po njegovem uboštvu« (2 Kor 8,9). Apostol se obrača na kristjane v Korintu s spodbudo, da bi velikodušno pomagali jeruzalemskim vernikom, ki so v stiski. Kaj govorijo te besede svetega Pavla nam, današnjim kristjanom? Kaj pomeni danes za nas to povabilo k uboštvu, k življenju evangelijskega uboštva?

Kristusova milost

Najprej nam te besede govorijo o načinu Božjega delovanja. Bog se ne razodeva v moči in bogastvu sveta, temveč v šibkosti in uboštvu: »Bogat je bil, pa je zaradi vas postal ubog.« Kristus, večni Božji Sin, enak Očetu v moči in slavi, je postal ubog; spustil se je med nas in se približal vsakemu izmed nas. Sam sebe je izničil, izpraznil, da bi nam postal podoben v vsem (Flp 2,7; Heb 4,15). Učloveče-nje Boga je velika skrivnost! Vzrok zanj pa je Božja ljubezen, ljubezen, ki je milost, velikodušnost, želja po bližini ter se brez pomisleka daruje in žrtvuje za svoje ljubljene stvari. Ljube-zen pomeni v vsem deliti usodo z ljubljenim. Ljubezen nas dela podobne, ustvarja enakost, podira zidove in odpravlja razdalje. Bog to dela z nami

in za nas. Jezus je dejansko »delal s človeškimi rokami, razmišljal s človeškim razumom, deloval s človeško voljo, ljubil s človeškim srcem. Rojen iz Device Marije je v resnici postal eden izmed nas, nam enak v vsem razen v grehu" (2. vatikanski koncil, Pastoralna konstitucija o Cerkvi *Gaudium et Spes*, 22).

Jezus ni postal ubog zavoljo uboštva samega, temveč, kot pravi sveti Pavel, »da bi vi obogateli po njegovem uboštvu«. Ne gre za besedno igro ali izraz, ki želi vzbujati pozornost. Nasprotno, gre za povzetek Božje logike, logike ljubezni, logike učlovečenja in križa. Bog ni pustil, da bi odrešenje k nam kar "padlo" z neba in bi bil on kot tisti, ki daje miloščino od svojega izobilja zaradi občutka altruizma in človekoljubja. Kristusova ljubezen je drugačna! Ko Jezus stopi v vode Jordana in se da krstiti Janezu Krstniku, tega ne stori iz potrebe po pokori ali spreobrnjenju; to stori, da bi bil med ljudmi, med tistimi, ki potrebujejo odpuščanje; da bi bil sredi med nami grešniki in bi nase vzel težo naših grehov. To je pot, ki jo je izbral, da bi nas tolažil, da bi nas rešil, da bi nas osvobodil naše revščine. Predvsem pa nam vzbuja pozornost apostolova beseda, da nas ni osvobodilo Kristusovo bogastvo, ampak *njegovo uboštvo*. Pavel dobro pozna "neizsledljivo bogastvo Kristusa" (Ef 3,8), "dediča vsega" (Heb 1,2).

Kaj je torej uboštvo, s katerim nas Kristus osvobaja in bogati? Gre za način, s katerim nas ljubi, s katerim nam je bližnji kot usmiljeni Samarijan človeku, ki je ob poti ležal napol mrtev (Lk 10,25 sl.). Resnično

svobodo, resnično odrešenje in resnično srečo nam daje le njegova sočutna, nežna in solidarna ljubezen. Uboštvo, s katerim nas bogati Kristus, je v tem, da se je učlovečil in naše slabosti in grehe vzel nase ter nam tako sporočil neskončno Božje usmiljenje do nas. Kristusovo uboštvo je največje bogastvo: Jezus je bogat v svojem brezmejnem zaupanju v Očeta, da se more v vsakem trenutku zanesti Nanj ter da želi vedno in izključno izpolnjevati Očetovo voljo in slavo. Jezus je bogat, kot je bogat otrok, ki se čuti ljubljenega in ljubi svoje starše ter niti za trenutek ne podvomi o njihovi ljubezni in nežnosti. Jezusovo bogastvo je njegovo sinovstvo; njegov edinstven odnos z Očetom je vzvišena in posebna pravica ubogega Mesije. Ko nas Jezus vabi, da sprejmemo njegov »jarem, ki je prijeten«, nas vabi, da se obogatimo iz njegovega "bogatega uboštva" in "ubogega bogastva"; da z njim delimo njegovega sinovskega in bratskega Duha; da postanemo sinovi in hčere v Sinu, bratje in sestre v prvorojenem Bratu (Rim 8,29).

Léon Bloy je izjavil, da je edina resnična žalost v tem, da nismo sveti; prav tako moremo reči, da je edina resnična revščina v tem, da ne živimo kot Božji otroci ter Kristusovi bratje in sestre.

Naše pričevanje

Mogli bi misliti, da je "pot" uboštva samo Jezusova pot, medtem ko mi, ki prihajamo za njim, lahko rešimo svet le z ustreznimi človeškimi sredstvi. Temu pa ni tako. V vsakem času in na vsakem kraju Bog še naprej rešuje

človeštvo in svet po uboštvu Kristusa, ki postaja ubog v zakramentih, v svoji besedi in v svoji Cerkvi, ki je ljudstvo ubogih. Božjega bogastva ni mogoče posredovati po našem bogastvu, temveč vedno in izključno po našem osebnem in skupnostnem uboštvu, ki ga oživilja Kristusov Duh.

Kristjani smo poklicani k posnemanju svojega Učitelja tako, da se soočamo z revščino svojih bratov in sester, da se je dotikamo, da jo vzamemo za svojo in si dejansko prizadevamo, da bi jo olajšali. Revščina ni isto kot uboštvo; revščina je uboštvo brez zaupanja, brez solidarnosti, brez upanja. Razlikovati moremo med tremi vrstami revščine: gmotno revščino, нравno (moralno) revščino in duhovno revščino. *Gmotna revščina* je to, kar pogosto označujemo kot uboštvo in se tiče tistih, ki živijo v okoliščinah, nasprotnih dostojanstvu

človeške osebe. Prikrajšani so za osnovne pravice in najnujnejše dobrine, kot so hrana, voda, higiena, delo, možnost razvoja in kulturne rasti.

V soočanju s to revščino Cerkev nudi svojo pomoč, svojo *diakonijo*, da bi odgovorila na potrebe in zacelila rane, ki iznakazujejo obličje človeštva. V revnih in obrobnihih vidimo Kristusovo obličje; ko ljubimo in pomagamo revnim, ljubimo in služimo Kristusu. Cilj našega prizadevanja je tudi doseči, da po svetu prenehajo kršitve človeškega dostojanstva, diskriminacija in zlorabe, ki so pogosto vzrok revščine.

Ko moč, razkošje in denar postanejo maliki, prevladajo nad potrebo po pravični razdelitvi bogastva. Zato je potrebno, da se naša zavest spreobrne k vrednotam pravičnosti, enakosti, zmernosti in delitvi.

Nič manj zaskrbljujoča ni *npravna (moralna) revščina*, v kateri postanejo ljudje sužnji strasti in greha. Koliko je družin v stiski, ker so nekateri člani — pogostoma mladi — zasvojeni z alkoholom, mamili, igrami na srečo ali pornografijo! Koliko ljudi ne najde več smisla življenja, je brez obetov za bodočnost in je zgubilo vsako upanje! In koliko ljudi se znajde v tej revščini zaradi nepravičnih družbenih razmer, zaradi brezposelnosti, ki jih oropa dostojanstva, povezanega s služenjem kruha, zaradi pomanjkanja enakosti glede pravice do šolanja in zdravstvene oskrbe. V takih primerih lahko npravna (moralna) revščina pomeni začetek samomora. Tovrstna revščina, ki lahko povzroči finančni propad, je vedno povezana z *duhovno revščino*, ki jo izkusimo, kadarkoli se oddaljimo od Boga in zavračamo njegovo ljubezen. Če mislimo, da ne potrebujemo Boga, ki nam po Kristusu ponuja roko, in da vse zmoremo sami, se podajamo na pot padca. Samo Bog nas more resnično rešiti in osvoboditi.

Evangelij je resnični protistrup za duhovno revščino. Kristjani smo poklicani v vsako okolje prinašati osvobajajoče sporočilo, da obstaja odpuščanje za storjeno zlo; da je Bog večji od našega greha in nas vedno zastojnsko ljubi; da smo ustvarjeni za občestvo in za večno življenje. Gospod nas vabi, da bi bili veseli glasniki sporočila usmiljenja in upanja. Lepo je izkusiti veselje, ko širimo to dobro novico, ko delimo zaklad, ki nam je bil zaupan, da bi tolažili strta srca in dali upanje tolikim bratom in sestram, ki jih obdaja tema. Gre za to, da sledimo

Jezusu in posnemamo njega, ki je iskal uboge in grešnike kot pastir ljubeče išče izgubljeno ovco. Združeni z Jezusom moremo pogumno odpreti nove poti evangelizacije in pospeševanja rasti človeka.

Dragi bratje in sestre, naj bo vsa Cerkev v tem postnem času pripravljena pričevati za evangeljsko sporočilo vsem, ki živijo v gmotni, npravni (moralni) in duhovni revščini. To sporočilo je povzeto v oznanilu ljubezni usmiljenega Boga Očeta, ki je pripravljen vsakega objeti v Kristusu. Pričevati za evangeljsko sporočilo pa moremo le, kolikor posnemamo Kristusa, ki je postal ubog in nas je obogatil po svojem uboštvu. Post je posebej primeren čas za samoodpoved. Spodobilo bi se, da bi se vprašali, čemu se moremo odpovedati, da bi pomagali in obogatili druge po našem uboštvu. Ne pozabimo, da pravo uboštvo boli. Nobena samoodpoved nima resnične vrednosti brez razsežnosti pokore. Ne zaupam miloščini, ki nič ne stane in nič ne boli.

Naj nas Sveti Duh, po katerem smo »kakor ubogj, pa mnoge bogatimo, kakor bi nič ne imeli, pa imamo vse« (2 Kor 6,10), podpira v naših dobrih namenih ter utrdi našo pozornost in odgovornost za človeško revščino, da bi mogli postati usmiljeni in delivci usmiljenja. Tem željam se pridružuje moja molitev, da bi se vsak vernik in vsako cerkveno občestvo podalo na rodovitno postno potovanje. Vas vse pa prosim, da molite zame. Naj vas Gospod blagoslavlja in naša Gospa varuje.

V Vatikanu, 26. decembra 2013.

Francišek

Koledar za februar 2015

---

1. 2. *nedelja*, od 19.00 do 6.00 zjutraj v stolnici **bedenje** pred dnevom posvečenega življenja na svečnico;
2. 2. *ponedeljek*, praznik Jezusovo darovanje, svečnica, blagoslov sveč; pri obeh mašah **nabirka za razsvetljavo**;
3. 2. *torek*, pri obeh mašah **blagoslov sv. Blaža**;
4. 2., *sreda*, ob 19.00 seja **župnijskega sveta**;
11. 2. *sreda*, lurška Mati Božja, **svetovni dan bolnikov**; ob 19.30 koncert zboru **Colegium vocale** iz Celja v okviru Sakralnega abonmaja;
13. in 14. 2. *petek in sobota*, ob 9.00 **informativna dneva** za osmošolce in devetošolce v Škofovih zavodih;
15. 2. *nedelja*, ob 14.15 **binkoštna dvorana**: molitev z Marijo;
18. 2. *sreda*, pepelnica, začetek postnega časa; od 18. 2. do 29. 3. vsak dan od 6.00 do 18.00 pobuda **“40 dni za življenje”**, molitev za nerojeno življenje pred ljubljansko porodnišnico; **prijavite se**;
20. 2. *petek*, postni govor in križev pot;
  1. 3. *nedelja*, predlaganje **članov župnijskega sveta**.

“40 dni za življenje”

Od 18. februarja do 29. marca bo tudi pri nas prvič potekala mednarodna pobuda z gornjim imenom.

Od začetka pobude je bilo rešenih 9.699 življenj, 107 zdravnikov je prenehalo delati splave, 59 klinik so zaprli, pri molitvi sodeluje več kot 650.00 prostovoljcev, pobudi se je pridružilo 559 mest iz 27 držav.

Kaj lahko naredimo za življenje?

1. **Molitev in post** – Boj za konec splava je duhovni boj: mōli in daruj premagovanja in žrtve.

2. **Ozaveščanje lokalne skupnosti**
– Ponesi glas o tej pobudi v svojo

okolico, prijateljem in jih povabi k molitvi, postu in bedenju pred bolnišnico.

3. **Miroljubno bdenje** – Pred porodnišnico molimo za prenehanje splava. Ne obsojamo, upoštevamo navodila oblasti in ne odgovarjamo na izzivanja.

Tako lokalni skupnosti posredujemo močno sporočilo o stvarnosti in tragičnosti umetnega splava.

Pridi in bodi, v Jezusovem imenu, s svojo navzočnostjo pred bolnišnico poslednje znamenje upanja, Božje ljubezni tistim, ki nameravajo prekiniti življenje nerojenega otroka.

Pisarna je odprta: pon, tor, čet in pet 10-11, pet 16-17.

Župnijska karitas: tor 16.30-17.30, pogovor o težavah: pon 10.30.

NAŠE OBČESTVO - izdaja župnija Ljubljana - Sv. Trojica, Slovenska cesta 21, 1000 Ljubljana. Odgovarja Dragan Adam, župnik; e-pošta: dragan.adam@rkc.si; zupnija.lj-sv.trojica@rkc.si; spletna stran: <http://zupnija-lj-sv-trojica.rkc.si/>.

TRR: Raiffeisen banka 24200-9004606638, župnijski telefon: 01/252-48-64.
